

[Ministeren for kulturelle anliggender.]

ville betyde en uoverskuelig forøgelse af radioens udgifter til honorering af forfattere, kunstnere og andre medvirkende.

Hertil vil det vel være rimeligt at sige: ja men det er jo lige oplyst, at radioen faktisk optager alle udsendelserne på bånd og altså fremstiller eksemplarer af de værker, der indgår i udsendelserne. Det er rigtigt, men det sker i kraft af en ganske speciel bestemmelse, der giver radioen ret til at optage værker på bånd uden ophavsmandenes samtykke, forudsat at radioen har ret til at udsende værkerne. Denne ret for radioen gælder imidlertid kun på betingelse af, at båndene kun opbevares i en kort tid, og optagelserne må kun foretages til brug i radioens egne udsendelser og genudsendelser. Dette betyder, at det ville være i strid med loven, om radioen tillod en kopiering med henblik på båndenes arkivering i et offentligt tilgængeligt arkiv.

Så kan man naturligvis spørge, om vi da ikke kan udvide lovbestemmelsen, så radioen får en videregående ret. Hvis vi gør det, handler vi imidlertid i strid med Bernerkonventionen til beskyttelse af litterære og kunstneriske værker. Det må være klart, at vi ikke kan gå ind for en lovgivning, der fører til, at Danmark må gå ud af Bernerkonventionen, som er den internationale aftale, der sikrer danske forfattere og kunstnere beskyttelse i udlandet.

Jeg kan i øvrigt oplyse, at Danmarks radio har henledt opmærksomheden på, at afskrifter eller kopier baseret på lydsiden af radio- og TV-udsendelser i en række tilfælde kun vil give et ufuldstændigt billede af selve udsendelsen, afhængigt af, i hvilket omfang lyden og for fjernsynets vedkommende billedet spiller en afgørende rolle, idet disse faktorer jo ikke vil kunne komme til udtryk i en afskrift.

Danmarks radio har desuden oplyst, at man under visse betingelser mod dækning af omkostningerne stiller kopier til rådighed for de medvirkende i udsendelserne, ligesom jo de politiske partier ved sidste valg havde adgang til at rekvirere kopier af de valgudsendelser, de måtte ønske.

Jeg vil dog gerne sige til afslutning, at der er jo da én bestemt situation, der er af stor vigtighed, når den private borger vil have præcis oplysning om indholdet af en

udsendelse. Jeg tænker på de tilfælde, hvor der i en udsendelse er rettet angreb på ham, eventuelt af en sådan art, at der kan blive tale om at rejse injuriersag eller erstatnings-sag. I de tilfælde tror jeg nok at Danmarks radio ville finde en udvej på samme måde, som man jo har kunnet hjælpe hr. Hastrup i den sag, der danner udgangspunktet for spørgsmålet i dag. Men jeg vil også gerne give tilsagn om, at vi i ministeriet vil foretage en nøje undersøgelse af hele dette problemområde om borgernes adgang til båndoptagelser i forbindelse med de overvejelser, der er i gang vedrørende spørgsmålet om de særlige ansvarsregler for radioen.

Hastrup: Jeg var glad for at erfare ministerens første intuition, skuffet over at høre præmisserne og på ny glad, da jeg hørte konklusionen, fordi jeg opfattede den på den måde, at man vil gøre denne sag til genstand for en nøjere overvejelse.

Men må jeg sige til ministeren, at det, det er spørgsmålet om at forlange, jo ikke er, at radioen skal mangfoldiggøre udsendelserne i trykt form. Det, der er spørgsmålet, er, om de mennesker, som har interesse i de enkelte udsendelser, og som de enkelte udsendelser berører, kan få lejlighed til konkret at konstatere, hvad der er sagt. Nu forstår jeg, at der er visse særregler for radioen, og det ville måske nok være praktisk at se disse særregler ved lejlighed. Men det kan ikke være således, at hvis f. eks. en politiker udtaler sig i radioen, så har han ikke selv ophavsretten, om jeg så må sige, til sine egne ord. Og jeg tror nu også, at ophavsretsloven, når det drejer sig om diskussioner, skal fortolkes på en noget anden måde end den, ministeren her nævnte.

Det er jo ikke muligt på to minutter at komme ind på alle de betragtninger, ministeren her fremsatte, men må jeg blot sige, at jeg nu vil afvente undersøgelsen i ministeriet. Jeg beder ministeren om at fremskynde den mest muligt, og hvis den ikke giver et resultat, som jeg synes er rimeligt og rigtigt, så vil jeg forbeholde mig at vende tilbage til sagen på anden måde her i salen.

Ministeren for kulturelle anliggender (Bodil Koch): Jeg ville blot sige, at jeg lagde mærke til, at hr. Hastrup brugte udtrykket